

Voor Josh en Annie – mijn eigen Hof van Dromen

ISBN 978 90 00 40803 0
ISBN 978 90 00 34985 2 (e-book)
NUR 334/285
© 2016, 2026 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *A Court of Mist and Fury*
oorspronkelijke uitgave © 2016 Bloomsbury, New York

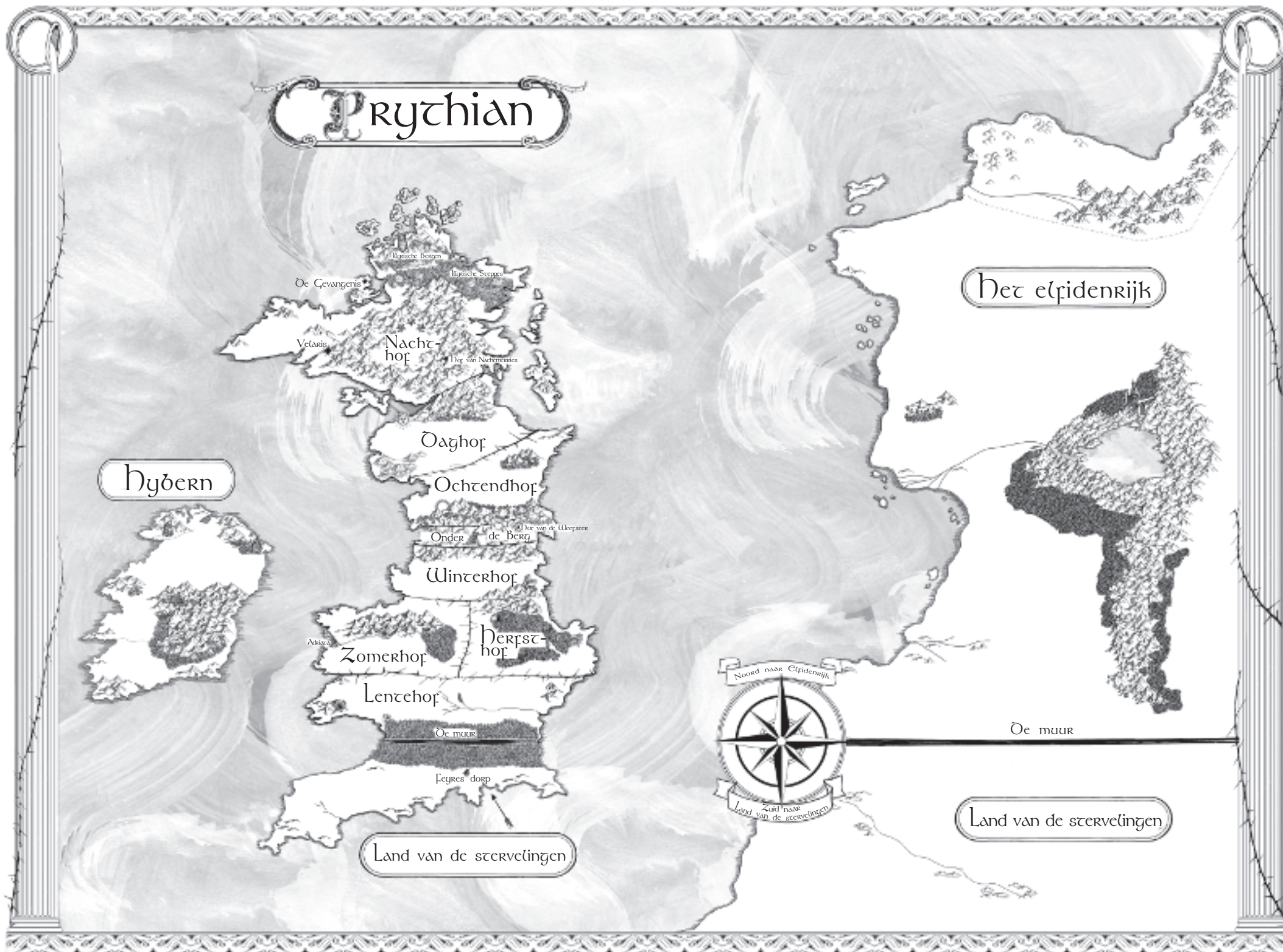
www.loveandlorebooks.nl
www.sarahjmaas.com

tekst © 2016 by Sarah J. Maas
vertaling Valérie Janssen
kaart © 2017 by Kelly de Groot
omslagontwerp © Patti Ratchford
omslagbeeld © Happypets
omslagbelettering Marieke Oele
zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

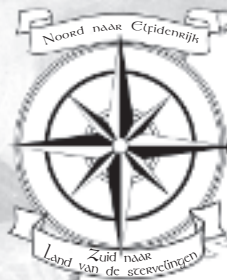
Prythian

Hyðern

De Gevangenis
Ve'ar'is
Nacht-hof
Nacht van Noctemissis
Ochtendhof
Onder de Berg
Winterhof
Zomerhof
Lentehof
De muur
Feyres dorp
Land van de stervelingen

Het elfidenrijk

De muur

Land van de sterfelingen

Misschien was ik vanbinnen altijd kapot en slecht geweest.

Misschien had iemand die gezond en goed was de dolk van essenhout weggelegd en de dood verkozen boven wat er voor me lag.

Overal was bloed.

Het kostte me moeite de dolk met mijn trillende, bebloede hand vast te houden. Terwijl het lijk van de jonge Hoge Fae op de marmeren vloer koud lag te worden, werd ik vanbinnen langzaam maar zeker verscheurd.

Ik kon het mes niet loslaten, kon mijn plek vóór hem niet verlaten.

‘Goed zo,’ zei Amarantha goedkeurend vanaf haar troon. ‘Nu de volgende.’

Er lag nóg een dolk van essenhout te wachten en er zat nóg een Fae geknield op de vloer. Een vrouw.

Ik wist wat ze zou zeggen. Welk gebed ze zou aanheffen.

Ik wist dat ik haar zou afslachten, zoals ik de jonge man voor me ook had afgeslacht.

Om iedereen te bevrijden, om Tamlin te bevrijden, zou ik dat doen.

Ik was de moordenaar van onschuldigen en de bevrijder van een land.

‘Toe maar, mooie Feyre,’ sprak Amarantha met haar rode haar, dat net zo fel van kleur was als het bloed op mijn handen. En het bloed op het marmer.

Moordenaar. Beul. Monster. Leugenaar. Bedrieger.

Ik wist zelf niet meer op wie ik doelde. De grens tussen de koningin en mij was allang vervaagd.

Mijn vingers lieten de dolk los. Hij kletterde op de vloer en deed de steeds groter wordende plas bloed alle kanten op spatten. Er landden spet-

ters op mijn versleten laarzen – restanten van een sterfelijk leven dat zo ver achter me lag dat het net zo goed een van mijn koortsdromen van de afgelopen maanden kon zijn.

Ik keek naar de vrouw die met een zak over haar hoofd en kalmte in haar tengere lijf op haar dood wachtte. Klaar voor het einde dat ik haar zou brengen, het offer dat ze zou vormen.

Ik stak mijn hand uit naar de tweede esenhouten dolk op het kussen van zwart fluweel; het gevest voelde ijskoud aan in mijn warme, klamme hand. De bewakers trokken met een ruk de zak van haar hoofd.

Ik kende het gezicht dat naar me opkeek.

Ik kende de blauwgrijze ogen, het goudbruine haar, de volle lippen en de uitstekende jukbeenderen. Ik kende de oren die nu een tere punt hadden, de ledematen die gestroomlijnd waren en kracht uitstraalden, alle menselijke onvolkomenheden gladgestreken door een subtiele, onsterfelijke gloed.

Ik kende de leegte, de wanhoop en de ontaarding die van haar gezicht te lezen waren.

Ik hief de dolk op met handen die niet langer beefden.

Met een hand op haar tengere schouder staarde ik in dat gehate gezicht – mijn gezicht.

Toen dreef ik de dolk van esenhout in mijn wachtende hart.

DEEL 1

HET HUIS DER BEESTEN

1

Ik braakte in de wc-pot met mijn armen om de koele zijkant geslagen en deed mijn best het geluid van mijn gekokhals te dempen.

Met het maanlicht dat de enorme marmeren badkamer binnen drong als enige licht gaf ik zacht, maar uitgebreid over.

Tamlin had zich niet verroerd toen ik met een schok ontwaakte. Omdat ik de duisternis in mijn kamer niet kon onderscheiden van de eindeloze nacht in Amarantha's kerkers en omdat het kille laagje zweet dat me bedekte als het bloed van de elfiden aanvoelde, was ik naar de badkamer gevlogen.

Daar zat ik nu al een kwartier te wachten tot het gekokhals zou afnemen, tot de aanhoudende huiveringen met langere tussenpozen zouden komen en uiteindelijk als rimpelingen op een vijver helemaal zouden ophouden.

Ik zette me hijgend schrap boven de pot en telde elke inademing.

Het was maar een nachtmerrie. Een van de vele die me tegenwoordig achtervolgden, of ik nu sliep of wakker was.

Er waren drie maanden verstreken sinds de gebeurtenissen Onder de Berg. Drie maanden waarin ik had moeten leren me aan te passen aan mijn onsterfelijke lichaam, aan een wereld die worstelde om weer een eenheid te worden nadat Amarantha hem had verscheurd.

Ik concentreerde me op mijn ademhaling – ademde in door mijn neus en uit door mijn mond. Steeds opnieuw.

Toen het kokhalzen voorbij leek te zijn, liet ik de wc los – maar ik ging niet ver weg. Alleen maar naar het gebarsten raam in de muur ernaast, waar ik de nachtelijke lucht kon zien en de bries mijn plakkerige gezicht kon strelen. Ik leunde met mijn hoofd tegen de muur en legde mijn handen plat op de kille marmeren vloer. Echt.